

Arrest

**nr. 90 680 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. VAN AKEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 mei 2012.

1.3. Op 26 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya (Noord-Irak). U zou via uw moeders kant afstammen van de 'koning van de Koerden' Sheikh Mahmud. Uw familie zou daarom worden beschouwd als zeer welstellend. Begin 2011 zou iemand tijdens een partijtje biljart een kogel in uw zak hebben laten vallen. U zou dit incident hebben gerapporteerd aan de 'Asayish' (Koerdische veiligheidstroepen), maar zij zouden u niet hebben geloofd. Een tijdje later zou u het slachtoffer zijn geworden van een poging tot ontvoering. Tenslotte zouden er twee inbraken zijn gepleegd in een huis van jullie familie in Dukan. U besloot op 1 augustus 2011 Irak te verlaten. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk - waar uw vingerafdrukken werden genomen maar u geen asiel vroeg - kwam u uiteindelijk op 15 oktober 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw relaas legt u uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, een kopie van een gerechtelijk dossier, een schoolattest en een attest van naamsverandering voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inroept niet ressorteren onder de criteria van de conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land bent ontvlucht omdat u wordt beschouwd als zeer welstellend en onbekenden u, samen met de rest van uw familie, daarom zouden viseren. De door u ingeroepen asielmotieven zijn vreemd aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met één van de criteria bepaald bij art.1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van het asiel wettigen. Deze onbekenden zouden u immers niet viseren omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie en noch omwille van het feit dat u zou behoren tot een sociale groep, maar zij deden dit enkel uit winstbejag daar u werd beschouwd als zeer welstellend. Deze problematiek ressorteert echter niet onder de vluchtelingenconventie.

Ook wat de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet betreft, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ten eerste verklaart u dat uw problematiek op de ganse familie betrekking heeft en dat aldus de hele familie werd gevisieerd (CGVS, pg.8). Uw hele familie stond immers bekend als zeer welstellend (CGVS, pg.7). U claimt dat zowel uw ruime familie, uw gezin als u persoonlijk werden gevisieerd (CGVS, pg.8). Merkwaardig genoeg kunt u zich slechts één specifiek voorval herinneren waarin een familielid van u ook problemen kende, nl. deze persoon zou zijn ontvoerd en gedood (CGVS, pg.8). U kunt echter niet specificeren op welke manier dit familielid aan u was verwant en beschrijft de familieband vaagweg als een 'soort familie van mijn moeder'(CGVS, pg.8). U verwijst nog naar enkele andere incidenten en problemen maar kan zich deze in concreto niet meer voor de geest halen, zagezegd omdat u niet zoveel contact meer had met uw familie (CGVS, pg.8). Uw verklaringen komen alleszins weinig overtuigend over.

U claimt ook dat jullie gezin al werd bedreigd 'toen u nog klein was', maar u weet evenmin te verduidelijken in welke periode deze bedreigingen plaatsvonden en de wijze waarop jullie werden bedreigd (CGVS, pg.9). U zou zich over de dood van bovenvermeld familielid en de bedreigingen die uw gezin zou hebben ontvangen evenmin hebben geïnformeerd bij uw moeder (CGVS, pg.9), met wie u nochtans een goed en regelmatig contact onderhoudt en die van deze zaken zeker op de hoogte zal zijn (CGVS, pg.3). Gezien uw zeer vage verklaringen, kan moeilijk worden geconcludeerd dat uw hele familie al sinds vele jaren onderhevig was/is aan bedreigingen.

Ten tweede kunt u eveneens maar weinig tekst en uitleg geven bij de bedreigingen waaraan u rechtstreeks onderhevig zou zijn geweest. Zo weet u zich niet meer specifiek te herinneren wanneer iemand een kogel in uw broekzak heeft gestoken en beperkt u zich tot 'het begin van 2011' (CGVS, pg.8). U kunt de poging tot ontvoering evenmin duiden in de tijd of ten aanzien van het incident met de kogel (CGVS, pg.9) en u stelt in tegenstelling met de door u voorgelegde documenten - nl.

omtrent de inbraken in het huis in Dukan die allen werden opgesteld in 2011 - dat de inbraken gebeurden twee jaar voor uw vertrek uit Irak, dus ergens in 2009 (CGVS, pg.10).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de woorden 'poging tot ontvoering' in uw relaas misplaatst kunnen worden genoemd. U gevraagd naar wat er zich precies heeft voorgedaan, zou u enkel hebben gezien dat er een zwarte BMW zonder nummerplaat u zou hebben benaderd, u zag dat de deur werd geopend, de inzittenden met elkaar praatten en dat u daarom het gevoel besloep dat u zou worden ontvoerd waarop u uw huis binnenging en er verder niks meer gebeurde (CGVS, pg.9). Er kan in de door u geschetste context aldus bezwaarlijk worden gesproken van een 'daadwerkelijke poging tot ontvoering'.

Daarenboven stelt de vraag zich hoe de inbraken in het huis dat toebehoorde aan uw ouders maar door niemand nog werd bewoond (CGVS, pg. 10) kunnen worden geplaatst onder de noemer 'vervolging'. Er zou enkel een bewaker aanwezig zijn geweest en u zelf zou slechts zeer sporadisch (twee of drie keer) daar aanwezig zijn geweest (CGVS, pg.10). Bovendien gebeurden de inbraken op momenten dat u er niet aanwezig was (CGVS, pg.10) en blijkt uit niets dat deze inbraken meer te betekenen hadden dan een gewone inbraak in een onbewoond huis en dus een 'gewone' criminele daad betroffen. Uw verklaring dat er niet zomaar in een huis wordt ingebroken kan totaal niet overtuigen. Bovendien kon u rekenen op de volledige steun van de autoriteiten gezien het gerechtelijk onderzoek dat zij hieromtrent voerden (CGVS, pg.7). Dient trouwens te worden aangestipt dat u zelf nooit enige moeite heeft ondernomen om te verifiëren wat er in de documenten van de politie in verband met de inbraken stond (CGVS, pg.10).

Gezien uw problematiek die volgens u het hele gezin zou hebben getroffen valt het evenmin te verklaren waarom het hele gezin en een groot deel van uw naaste familieleden nog steeds woonachtig zijn in Noord-Irak (CGVS, pg.4). Uw gezin, dat momenteel in Erbil woont omwille van de studies van uw zus (CGVS, pg.4), zou er bovendien geen enkele bedreiging hebben ontvangen (CGVS, pg.9). Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat u louter omwille van uw moeilijke relatie met uw vader - omwille van uw kledingstijl, liedjeskeuze en schoolresultaten (CGVS, pg.11) - hen niet in Erbil zou kunnen vervoegen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u na het laatste incident van de 'poging tot ontvoering' nog drie tot vier maanden in Suleimaniya bleef (CGVS, pg.12). Er dient geen betoog dat uw verdere verblijf aldaar afbreuk doet aan de ernst van uw vrees. Bovendien beweerde u dat u met hoogdringendheid Irak diende te verlaten en u daarom besloot met de bus te reizen (CGVS, pg.5), dit gegeven valt echter niet te rijmen met het feit dat u nog drie of vier maanden in Suleimaniya verbleef na het laatste incident (CGVS, pg.12).

Bovenstaande argumenten maken dat u noch het statuut van vluchteling worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals vastgelegd in artikel 48/4,§2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan deze conclusie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, schoolattest en naamsveranderingsattest gelden enkel als indicatie voor uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. In de marge moet opgemerkt dat het politieel dossier dat u neerlegt volledig met de hand geschreven documenten betreffen (waarvan sommige passages ook zeer beperkt zijn qua leesbaarheid), zonder enige officiële hoofding (mits uitzondering van één pagina) waardoor er twijfels zijn gerezen omtrent de herkomst ervan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op basis van Conventie-gerelateerde motieven, kan een Iraakse asielzoeker eventueel de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4, §2, c. Zo dient in uw geval te worden bemerkt dat u verklaart afkomstig te zijn uit Noord-Irak (Suleimaniya). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §1 en §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), een duidelijke beoordelingsfout, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), vraagt verzoeker in hoofdorde om de erkenning van zijn vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde – met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat niet kan worden betwist dat de situatie in Irak zeer zorgwekkend blijft en dat de vele aanvallen en bomaanslagen tegen burgers hiervan getuigen. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde internetartikels van “Euronews” en “Knack”, beide van 23 juli 2012. Hij vervolgt dat bovendien de situatie in Noord-Irak nog steeds precair is en dat het geweld ten aanzien van Koerden in Noord-Irak elk ogenblik opnieuw kan escaleren. Volgens verzoeker vermeldt de bestreden beslissing niet waarom de situatie in Irak en vooral in Noord-Irak als veilig wordt beschouwd. Tevens meent verzoeker dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het louter citeren van een aantal passages uit de bestreden beslissing, wat geen ernstig verweer vormt.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In zoverre verzoeker meent dat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan, wijst de Raad erop dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

In acht genomen het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Noord Irak"* van 28 oktober 2011) dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Als bijlage aan de verweernota van 14 augustus 2012 wordt bovendien een update gevoegd aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak (Subject Related Briefing "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Noord Irak"* van 11 mei 2012. Uit deze update blijkt dat de vaststellingen en conclusie van hoger aangehaalde SRB van 28 oktober 2011 nog steeds gehandhaafd blijven. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de stelling dat niet kan worden betwist dat de situatie in Irak zeer zorgwekkend blijft en dat de vele aanvallen en bomaanslagen tegen burgers hiervan getuigen, doet geen afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. Met de twee als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde internetartikels van "Euronews" en "Knack", beide van 23 juli 2012, brengt verzoeker evenmin concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Beide artikelen maken melding van een golf van aanslagen doorheen het hele land en betreffen niet specifiek de situatie in Noord-Irak waarvan verzoeker afkomstig is. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Zo verzoeker nog opwerpt dat het geweld ten aanzien van Koerden in Noord-Irak elk ogenblik opnieuw kan escaleren, benadrukt de Raad dat hij zich bij de beoordeling van verzoekers vraag om internationale bescherming moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de schending van artikel 3 niet kan worden weerhouden door de Raad zoals blijkt uit wat voorafgaat, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS